

1 PŘÍJMY VEŘEJNÝCH ROZPOČTŮ

neboli důchody (výrobní, berní a odvozené) a příjmy, které nemají povahy důchodové¹², nebo třídění na příjmy řádné (soukromohospodářské a veřejnohospodářské) a mimořádné¹³. Konečně lze uvést členění příjmů na příjmy soukromé a veřejné příjmy (daně a poplatky)¹⁴. V období socialistického práva se rozpočtové příjmy klasifikovaly na (i) soustavu odvodů do rozpočtu od hospodářských organizací a daně od socialistického sektoru, (ii) daně od obyvatelstva, (iii) poplatky, (iv) příjmy doplňkové (akcesorické) a (v) půjčky.¹⁵

V současných, zejména ekonomických, publikacích lze nalézt třídění příjmů na příjmy daňové, nedaňové, kapitálové a přijaté dotace¹⁶, řádné a mimořádné¹⁷, neúvěrové (daňové a nedaňové) a úvěrové (účelové nebo neúčelové), běžné a kapitálové, fiskální a parafiskální, plánované a neplánované, obligatorní a fakultativní apod.¹⁸ Současné právní publikace zabývající se finančním nebo rozpočtovým právem zpravidla žádné třídění příjmů veřejných rozpočtů neuvádějí.

Definovat pojem příjem je velmi nesnadné a většina autorů odborných publikací se o to ani nepokouší. Slovní spojení „příjem veřejného rozpočtu“ je však již jasnější. **Příjmy veřejných rozpočtů tvoří spolu s výdaji veřejných rozpočtů obsah veřejných rozpočtů, přičemž je lze vymezit jako zdroje určitého veřejného rozpočtu sloužící k financování výdajů příslušného veřejného rozpočtu.**¹⁹ K třídění příjmů viz kapitola 1.4.

1.3 Právní pohled na příjmy veřejných rozpočtů

Na příjmy veřejných rozpočtů je většinou nahlíženo z ekonomického hlediska. Publikace se však na příjmy veřejných rozpočtů dívá z hlediska práva, tj. jednak z hlediska objektivního práva, ale i z hlediska subjektivních práv a právních povinností.

¹² KAIZL, Josef. *Finanční věda. Část I. Kn. 1, Hospodářství veřejné a finanční věda. Kn. 2, Druhy a vývoj financí*. Praha: Jos. R. Vilímek, 1892. 157 s. s. 25.

¹³ EHEBERG, Karel, Theodor. *Finanční věda od Dr. Karla Theodora Eheberga*, přeložil Jaroslav Eg. Salaba. Praha: Pelcl, 1903. 471 s. s. 56 an. nebo ENGLIŠ, Karel. *Finanční věda: nástin teorie hospodářství veřejných svazků*. Praha: Fr. Borový, 1929. 407 s. s. 212 an.

¹⁴ ENGLIŠ, Karel. *Finanční věda: nástin teorie hospodářství veřejných svazků*. Praha: Fr. Borový, 1929. 407 s. s. 70 an.

¹⁵ SPÁČIL, Bedřich. *Teorie finančního práva ČSSR*. 1. vydání. Praha: Orbis, 1970. 176 s. s. 66 an.

¹⁶ ČERVENKA, Miroslav. *Soustava veřejných rozpočtů*. Praha: Leges, 2009. 208 s. ISBN 978-80-87212-11-0. s. 46-47 an.

¹⁷ NĚMEČEK, Eduard. *Úvod do studia finanční politiky*, Praha: Všehrd, 2001. 61 s. ISBN 80-85305-45-3. s. 55 an.

¹⁸ Blíže viz HAMERNÍKOVÁ, Bojka a Květa KUBÁTOVÁ. *Veřejné finance: učebnice*. 2. vydání. Praha: Eurolex Bohemia, 2004. s. 355. ISBN 80-86432-88-2. s. 161 an. a PEKOVÁ, Jitka. *Veřejné finance: úvod do problematiky*. 4. vyd. Praha: ASPI, 2008. 580 s. ISBN 978-80-7357-358-4. s. 294 an.

¹⁹ Srov. BAKEŠ, Milan, Marie KARFÍKOVÁ, Petr KOTÁB a Hana MARKOVÁ a kol. *Finanční právo*. 6. upravené vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 519 s. ISBN 978-80-7400-440-7. s. 115 an. a PEKOVÁ, Jitka. *Veřejné finance: úvod do problematiky*. 4. vyd. Praha: ASPI, 2008. 580 s. ISBN 978-80-7357-358-4. s. 294 an.

1.3.1 Objektivní právo a jeho členění na právo veřejné a právo soukromé

Objektivní právo bývá vymezeno velmi stručně jako „*soubor platných právních norem*“²⁰ a bývá členěno z různých hledisek. Z hlediska zaměření této publikace je významné členění na právo veřejné a právo soukromé. Obvykle pojednání o členění práva na právo soukromé a právo veřejné začíná odkazem na Ulpiánovo rozdělení práva podle věty *Publicum ius est, quod ad statum rei Romanae spectat; privatum, quod ad singulorum utilitatem pertinet*²¹, přičemž lze souhlasit s tím, že toto rozdělení je geniální a v zásadě stále aktuální.²² Dále se obvykle autoři věnují jednotlivým teoriím, které ozřejmují toto členění práva.²³ Členění práva na právo veřejné a soukromé bývá často bráno jako samozřejmost, ovšem vyskytují se i názory, které toto členění zpochybňují. Například Knapp uvádí, že rozlišování práva na veřejné a soukromé má „*jen velmi omezený praktický význam a vždy bylo a je nejasné*“²⁴. Ovšem většina autorů objektivní právo na veřejné a soukromé člení s tím, že dodává, že hranice není ostrá. Soudobá pražská Gerlochova učebnice Teorie práva uvádí, že „*na základě kritéria metody právní regulace dělíme právo na právo soukromé a právo veřejné*“. To je poměrně kategorické tvrzení, které je však následně zjemněno tím, že autor doplňuje, že distinkce mezi soukromým a veřejným právem nejsou ostré a jednoznačné.²⁵ **Domnívám se, že zejména z hlediska tvorby a aplikace práva má členění práva na právo veřejné a právo soukromé velký význam a může přispět k větší bezrozpornosti a paradoxně i jednotě právního řádu.**

Vzájemný vztah mezi právem veřejným a právem soukromým je řešen i v recentní judikatuře Ústavního soudu. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/2000 Ústavní soud uvedl, že: „*Meritorně vychází Ústavní soud z toho, že v současné době není soukromé a veřejné právo odděleno ‚čínskou zdí‘. Dochází k častějšímu a užšímu prolínání prvků soukromoprávních a veřejnoprávních.*“ Rovněž v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 26/08 Ústavní soud uvádí, že: „*Podle názoru Ústavního soudu v současné době není soukromé a veřejné právo odděleno ‚čínskou zdí‘. Právní řád České republiky je sice založen na dualismu veřejného a soukromého práva. Toto rozlišování na dvě velké oblasti práva vycházející z klasického římského práva nelze však pojímat dogmaticky. Náhled na znaky charakteristické pro tu kterou oblast se mohou měnit a mění, což ostatně dokládá i výše nastíněný vývoj hodnocení povahy rozhodnutí*

²⁰ BOGUSZAK, Jiří, Jiří ČAPEK a Aleš GERLOCH. *Teorie práva*. 2. přepracované vydání. Praha: ASPI Publishing, 2004. 347 s. ISBN 80-7357-030-0. s. 27.

²¹ D 1.1.1.2; právo veřejné je to, které se týká záležitosti římského státu, právo soukromé, které směřuje ku prospěchu jednotlivců.

²² SALAČ, Josef. *Soukromé a veřejné právo*. In: KOLEKTIV AUTORŮ: Pocta Prof. JUDr. Milanu Bakešovi, DrSc., k 70. narozeninám, Praha: Leges, 2009. 455 s. ISBN 978-80-87212-23-3. s. 347.

²³ Viz např. GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 5. upravené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. 311 s. ISBN 978-80-7380-233-2. s. 114-116 nebo HENDRYCH, Dušan, et al. *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. 826 s. ISBN 978-80-7179-254-3. s. 23 an.

²⁴ KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Praha: Beck/SEVT, 1995. 247 s. ISBN 80-7179-028-1. s. 68.

²⁵ GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. 5. upravené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. 311 s. ISBN 978-80-7380-233-2, s. 114-116 nebo HENDRYCH, Dušan, et al. *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. 826 s. ISBN 978-80-7179-254-3. s. 21 an.

2 Ústavní základy daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění

Základní ústavní pravidlo vztahující se k daním, poplatkům a jiným obdobným peněžitým plněním je v současném právním řádu České republiky obsažené v ustanovení **čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod**, které stanoví, že: „*Daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.*“ Toto ustanovení má v českém, resp. československém, ústavním právu velmi dlouhou tradici. Obdobné ustanovení lze nalézt i v ústavách některých států.

2.1 Mezinárodní přehled a srovnání

V této kapitole se zaměřuji na ústavní pravidla vztahující se k daním, poplatkům a jiným obdobným peněžitým plněním v ústavních dokumentech vybraných států. Při výběru států jsem vycházel z toho, že by se mělo jednat o státy co nejbližší České republice a státy s co možná nejdelší ústavní tradicí. S ohledem na tato kritéria jsou uvedena ústavní pravidla celkem čtrnácti států Evropské unie⁶⁶ s tím, že se jedná o státy tzv. EU-15 s výjimkou Velké Británie. Velká Británie není zmíněna, protože nemá klasickou psanou ústavu. Naopak záměrně se nezaměřuji na evropské státy tzv. východního bloku, ani na státy mimoevropské. Pouze na základě uvedených kritérií totiž dle mého názoru lze dospět k závěru, zda česká ústava obsahuje obvyklá ústavní pravidla vztahující se k daním, poplatkům a jiným obdobným peněžitým plněním, nebo zda se těmto obvyklým ústavním pravidlům vymyká.

2.1.1 Belgie

Belgická ústava ze dne 17. února 1994⁶⁷ obsahuje část (titul) pátou označenou „Finance“, která obsahuje i několik základních pravidel týkajících se daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění. V ustanovení čl. 170 § 1 je stanoveno, že daň⁶⁸ ve prospěch státu lze zavést pouze zákonem. Ohledně daní ve prospěch

⁶⁶ Státy jsou v rámci kapitoly řazeny abecedně.

⁶⁷ *Senat.be* [online]. 2011 [cit. 2011-12-29]. LA CONSTITUTION BELGE. Dostupné z WWW: <http://www.senat.be/doc/const_fr.html#t5>.

⁶⁸ Ve francouzském znění ústavy „impôt“ – viz *Senat.be* [online]. 2011 [cit. 2011-12-29]. LA CONSTITUTION BELGE. Dostupné z WWW: <http://www.senat.be/doc/const_fr.html#t5>, v německém znění ústavy „Steuer“ – viz *Senat.be* [online]. 2011 [cit. 2011-12-29]. LA CONSTITUTION BELGE. Dostupné z WWW: <http://www.senat.be/deutsch/const_de.html#t5>.

4.2 Daně v hmotněprávních daňových zákonech

V této kapitole²⁴⁶ jsem se nezaměřil na posouzení otázky, zda jednotlivá peněžítá plnění označená jako daně, obsažená v právním řádu České republiky, naplňují teoretické vymezení pojmu daň. Je tomu tak proto, že závěr tohoto zkoumání je poměrně jasný, neboť na základě znalostí jednotlivých daní v českém právním řádu **lze konstatovat, že všechny tyto daně jsou zároveň daněmi z teoretického hlediska**. Pochybnosti bývají vznášeny ohledně silniční daně, ovšem pouze ohledně její účelovosti nebo neúčelovosti. Účelovost daně ovšem není obligatorním (základním) znakem daně, jak je uvedeno v kapitole 4.4. Proto i daň silniční je podle mého názoru daň v teoretickém smyslu. Na základě uvedeného jsem proto zvolil poněkud odlišný pohled na daně v právních předpisech. Budu se totiž zabývat používáním pojmu daň v jednotlivých hmotněprávních daňových zákonech, přičemž důraz bude kladen zejména na zhodnocení vhodnosti používání tohoto pojmu. Je pochopitelné, že jednotlivé hmotněprávní daňové zákony nevymezují pojem daň z obecného (teoretického) hlediska, nicméně mohou použít pojem daň bez dalšího pro označení konkrétní daně. Jak bude uvedeno níže, je takové používání často nesprávné, problematičké a nepřispívá k přehlednosti a jednoduchosti příslušného právního předpisu.

4.2.1 Zákon o daních z příjmů

V zákoně o daních z příjmů je zavedena **legislativní zkratka „daň“**, a to v ustanovení § 3 odst. 1. Tato legislativní zkratka zkracuje slovní spojení „daň z příjmů fyzických osob“, tj. označení pro jednu ze dvou přímých důchodových daní, které jsou zákonem o daních z příjmů upraveny.

Na tomto místě je potřebné uvést základní pravidla používání legislativních zkratk. Tato pravidla jsou obsažena v Legislativních pravidlech vlády²⁴⁷, která sice nejsou obecně závazným právním předpisem, ovšem z materiálního pohledu mají velkou sílu, neboť se jimi, ať už povinně či dobrovolně, řídí předkladatelé návrhů právních předpisů. Podle ustanovení čl. 44 odst. 1 Legislativních pravidel vlády platí, že legislativní zkratka se zavede za pojmem, který nahrazuje, a to na místě, kde je tento pojem v právním předpisu použit poprvé. Ustanovení čl. 44 odst. 2 Legislativních pravidel vlády pak obsahuje základní pravidlo pro používání legislativní zkratky, když uvádí, že po jejím zavedení je nutné legislativní zkratky v dalším textu téhož právního předpisu důsledně používat. Na základě těchto pravidel se dá dovodit i základní pravidlo týkající se výkladu pojmů v právním předpisu, kde je zavedena legislativní zkratka. Pojem zkrácený legislativní zkratkou je totiž nutné v dalším textu zákona důsledně nahradit pojmem, který tato legislativní zkratka zkracuje. Jiný výklad by vedl k popření samotného smyslu a významu zavedení legislativní zkratky.

²⁴⁶ Základem pro text této kapitoly je příspěvek BOHÁČ, Radim. *Pojem daň v daňových zákonech*. In: Dny práva 2011: Finance veřejného sektoru (právní a ekonomické aspekty jeho fungování). 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2012, s. 11-31. ISBN 978-80-210-5914-6, který je doplněn a upraven.

²⁴⁷ Legislativní pravidla vlády schválená usnesením vlády č. 188, ze dne 19. března 1998, ve znění pozdějších usnesení vlády.

5 POPLATKY

ekvivalent za služby poskytované veřejným sektorem. Poplatek je „*účelový, dobrovolný, nepravidelný a nenávratný*“, přičemž subjekt a stát (obec) vstupují do transakce, kdy subjekt dostává nějakou konkrétní protihodnotu.²⁹⁹

Na Slovensku Babčák definuje poplatek jako peněžní platbu (peněžité plnění) ukládanou zákonem anebo na základě zákona, která je vybírána za určitou činnost státních a jiných veřejnoprávních subjektů vykonávanou z podnětu, případně v zájmu poplatníka, v dopředu stanovených termínech a zpravidla v dopředu stanovené výšce. Učebnice pak ozřejmuje rozdíl mezi poplatkem a cenou.³⁰⁰ Rovněž v německé odborné literatuře bývají poplatky (Gebühren) vymezovány jako určité opozitum vůči daním (Steuern), neboť veřejnoprávní poplatky jsou na rozdíl od daní spojeny s individuálním protiplněním ze strany veřejnoprávních korporací.³⁰¹

Jak je patrné z uvedeného přehledu, **poplatky se velmi často vymezují ve vztahu k daní**. Akcentována je zejména **ekvivalentnost poplatků**, ale také jejich jednorázovost, účelovost nebo nenávratnost. Z uvedeného přehledu teoretických vymezení poplatků je možné čerpat při vytvoření definice poplatku jako příjmu veřejných rozpočtů.

5.2 Vymezení poplatků

V současné době lze na základě výše uvedených teoretických definic poplatků z české a zahraniční odborné literatury (viz kapitola 5.1) a s ohledem na výše uvedené vymezení daňových příjmů veřejných rozpočtů, resp. daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění (viz kapitola 1.5) dovést následující hlavní znaky poplatků. Zohlednit je nutné rovněž ústavní kautelu, že poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Poplatky jsou:

1) peněžité plnění

Poplatky jsou plnění peněžité. Hradit poplatek nepeněžní formou není možné. To je potvrzeno i pozitivním právem, když podle ustanovení § 163 daňového řádu platí, že poplatek se platí příslušnému správci daně v české měně, a to bezhotovostním převodem, v hotovosti, kolkovými známkami nebo přeplatkem na jiné dani, poplatku nebo jiném obdobném peněžitém plnění. Ve všech těchto případech se jedná o peněžité plnění, a to buď přímo v penězích, nebo v prostředcích je nahrazujících.

²⁹⁹ KUBÁTOVÁ, Květa. *Daňová teorie a politika*. 5. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, 276 s. ISBN 978-80-7357-574-8. s. 16.

³⁰⁰ BABČÁK, Vladimír. *Daňové právo Slovenskej republiky*. Bratislava: EPOS, 2010. s. 638. ISBN 978-80-8057-851-0. s. 21.

³⁰¹ TIPKE, Klaus, et. al. *Steuerrecht*. 20. zcela přepracované vyd. Köln: Schmidt, 2010. 1262 s. ISBN 978-3-504-20143-2. s. 8.

2) zákonné

Poplatky lze ukládat jen na základě zákona, jak vyplývá z ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (k výkladu tohoto ustanovení blíže viz kapitola 2.2).

3) nenávratné

Poplatky se těm, kdo je platí, nevracejí. Neexistuje právní povinnost státu zaplacený poplatek někdy v budoucnu tomu, kdo ho platí, vrátit. Podle mého názoru není možné hovořit ani o částečné návratnosti poplatků, neboť zpět k tomu, kdo poplatek platí, se nevrací ani část zaplaceného poplatku.

4) nedobrovolné

Je uložena povinnost platit poplatky, a to právním předpisem. V tomto směru nemohu souhlasit s brněnsko-plzeňskou učebnicí finančního práva a publikací *Daňová teorie a politika*, které uvádějí, že poplatek je dobrovolný.³⁰² Dobrovolnost je s největší pravděpodobností spatřována v tom, že záleží na poplatníkovi poplatku, zda bude žádat o zpoplatněný úkon či o zahájení zpoplatněného řízení. Je však nutné zdůraznit, že v tomto případě jde o dobrovolnost určitého jednání (např. podání žádosti), nikoliv o dobrovolnost platby poplatku. V případě, že je naplněn předmět poplatku (např. je podána žádost), má subjekt povinnost platit poplatek. Na tom nic nemění skutečnost, že povinnost státu nebo jiného vykonavatele veřejné správy konat může zaniknout v případě, že poplatek nebude zaplacen. Nedobrovolnost poplatku chápu spíše v tom směru, že poplatek není možné dohodnout na základě smluvní autonomie stran.

5) ekvivalentní

Poplatek předpokládá protiplnění ze strany veřejné moci za zaplacený poplatek. Platba poplatku vede k individuálnímu prospěchu toho, kdo ho platí, příp. třetí osoby. Protiplnění ze strany veřejné moci by mělo být konkrétní, bezprostřední a přímé. Konkrétnost protiplnění znamená, že je individuálně určené, nejčastěji tomu, kdo poplatek platí, ale může se jednat i o třetí osobu. Bezprostřednost spočívá v úzké časové souvislosti mezi platbou poplatku a poskytnutím protiplnění. Konečně podstatou přímosti protiplnění je jeho nezprostředkovanost přes jiné plnění či jinou osobu.

6) nesankční

Poplatek není sankcí za nesplnění určité právní povinnosti.

7) spravované státem nebo jinými osobami vykonávajícími veřejnou správu

Poplatky jsou spravovány správci poplatků, tj. orgány státu, územních samosprávných celků nebo fyzickými či právnickými osobami, na které je přenesen

³⁰² Viz JÁNOŠÍKOVÁ, Petra, MRKÝVKA, Petr, TOMAŽIČ, Ivan et al. *Finanční a daňové právo*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009. 525 s. ISBN 978-80-7380-155-7. s. 288 a KUBÁTOVÁ, Květa. *Daňová teorie a politika*. 5. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, 276 s. ISBN 978-80-7357-574-8. s. 16.

7 POJISTNÁ

V právním řádu lze nalézt i pojištění, které je podle platné a účinné právní úpravy soukromým pojištěním a podle platné a neúčinné úpravy veřejným pojištěním. Jde o **pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, resp. úrazové pojištění zaměstnanců pro případ poškození zdraví pracovním úrazem nebo nemocí z povolání**. Podle ustanovení § 365 zákoníku práce totiž platí, že do dne nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců se řídí odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání mimo jiné ustanovením § 205d zákoníku práce z roku 1965⁴⁷⁴ a vyhláškou č. 125/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání. Toto pojištění je zákonným soukromým pojištěním, neboť vzniká přímo ze zákona, ale mezi soukromými pojišťovnami a zaměstnavateli. Naproti tomu úrazové pojištění zaměstnanců pro případ poškození zdraví pracovním úrazem nebo nemocí z povolání podle zákona č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců“) je veřejným pojištěním, na které se má platit veřejné pojistné tvořící příjem státního rozpočtu. Zákon o úrazovém pojištění zaměstnanců měl být s účinností od 1. ledna 2013 zrušen ještě předtím, než nabude účinnosti.⁴⁷⁵ Nakonec však byla jeho účinnost posunuta na 1. ledna 2015. Z těchto důvodů se úrazovým pojistným nebudu dále blíže zabývat, neboť vůbec není jisté, zda zákon někdy vstoupí v účinnost.

Posledním pojistným v právním řádu, které zmíním, je **pojistné na důchodové spoření** podle zákona č. 397/2012 Sb., o pojistném na důchodové spoření (dále „zákon o pojistném na důchodové spoření“). Toto pojistné je specifické tím, že se neplatí na pojištění, ale na důchodové spoření. Podle mého názoru spadá do kategorie veřejných pojistných, a proto se jím budu podrobněji zabývat v bodě 7.2.3.

7.2 Jednotlivá veřejná pojistná

V této kapitole se podrobněji zaměřím na pojistné na sociální zabezpečení, pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na důchodové spoření. Cílem je posoudit tato pojistná z hlediska toho, zda naplňují teoretické znaky daní nebo poplatků, příp. zda je možné hovořit o další kategorii peněžitých plnění mimo kategorie daní a poplatků.

7.2.1 Pojistné na sociální zabezpečení

Pojistné na sociální pojištění je v současné době upraveno spolu s příspěvkem na státní politiku zaměstnanosti v **zákoně o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti**, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 458/2011 Sb. Pro pojistné na sociální zabezpečení, které

⁴⁷⁴ Zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁷⁵ Psp.cz [online]. 2012 [cit. 2012-12-03]. Sněmovní tisk 689. VI. n. z. o zrušení zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců. Dostupné z WWW: <<http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=6&T=689>>.